

Mor l'autor de *Ramona Rosbif*

Isa Tròlec, les activitats solitàries

El 25 de juny la mort va sorprendre en forma de coma diabètic el novel·lista Joan B. Mengual Lull (Sanet i els Negrals, 1945), conegut com Isa Tròlec. Són els serrells d'una setmana tràgica per a les lletres. En homenatge publiquem aquesta entrevista, l'última que va concedir, feta en març del 86.

Joan B. Mengual Lull és el pseudònim d'Isa Tròlec, i no al revés, com la cultura oficial ens ha volgut inculcar. Amb aquest pseudònim fa de director del Centre de Diagnòstic i Orientació Terapèutica de la Càtedra de Psiquiatria de la Universitat de València, professió que no li cap al DNI. Per les seues obligacions de psiquiatre viu de l'entrevista, com Isabel Preysler, però li paguen molt menys i ha de cobrir-ne el dèficit fent *best sellers*, com ara *Ramona Rosbif*, 1976; *Mari Catúfols*, 1978; *Bel i Babel*, 1980, i *7 x 7 = 49*, 1984. El seu ecosistema oscil·la entre l'estètica d'un *pub* del Barri del Carme i l'Exposició del Ninot, i cada trienni canvia el decorat. Venia del jutjat perquè li havien birlat la cartera i ens va moblar la consulta amb un "Montferrant brut nature". Aquest ésser aquàtic va ser concebut en un poble utòpic de la Marina Alta.

—¿I vostè què ven?

—¿Jo? Possiblement vendré l'herència.

¿Com deien les folklòriques? Sí: "yo vendo España en el extranjero", millor "vendo Valencia a Espana y Espana al extranjero".

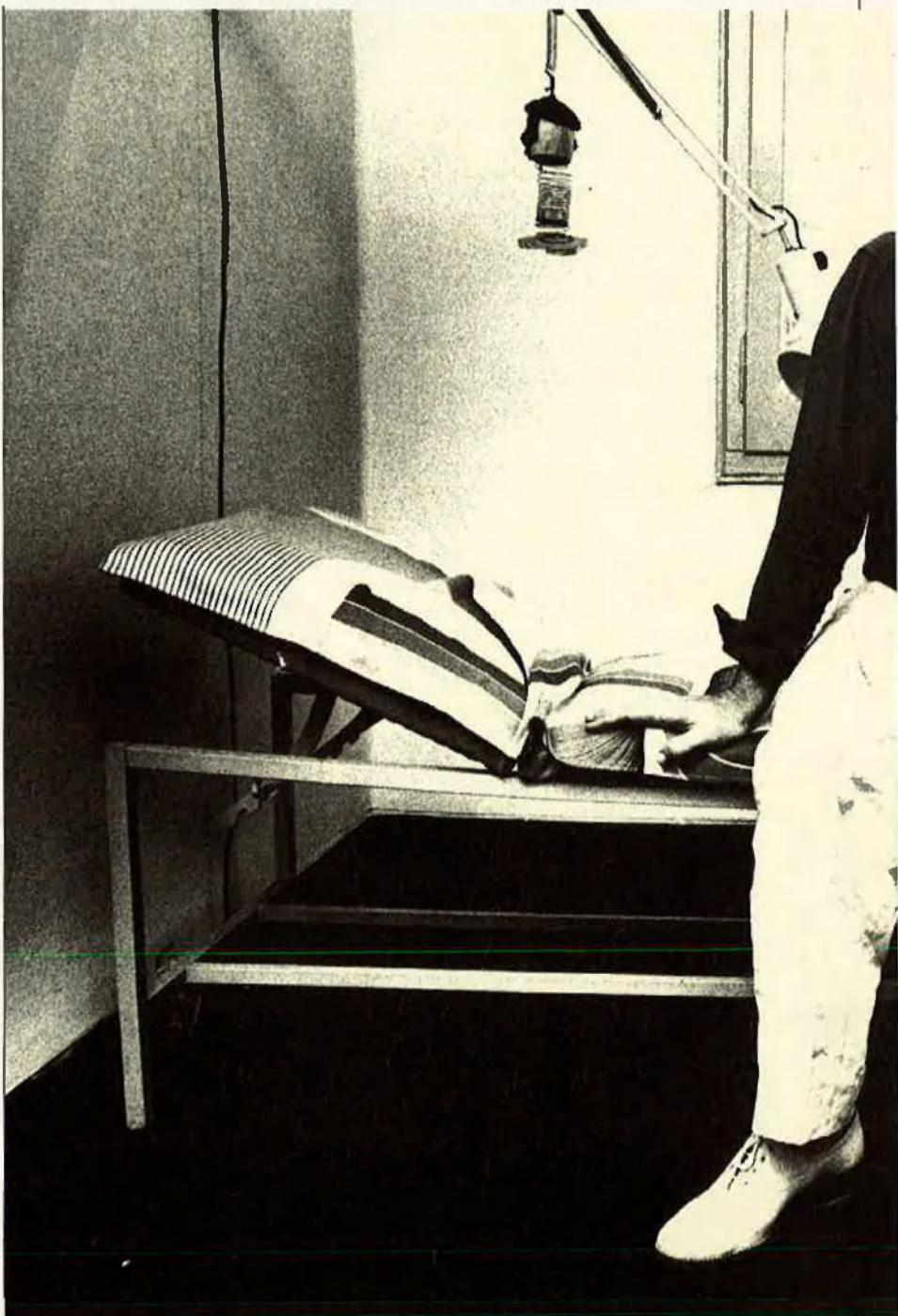
—¿Per què ha venut tants llibres?

—Potser per fenomen històric, *Ramona Rosbif* va obrir un bloc que encara no era cobert, perquè com el país era analfabet, havien de comprar llibres, així, per a burros, com eren els meus, molt senzills, mal escrits, etc. La prova és que quan n'he fet un de millor, com *7 x 7 = 49*, no s'ha venut tant.

—I qui és vostè, ¿Ramona Rosbif o Mari Catúfols?

—¿Jo? "El lusero de a bordo", que és com el Paranà, "que sin detener su marcha cruza la playa y se va". No m'he identificat mai amb cap dels meus personatges; a molt estirar... amb Eznik de *7 x 7* a trossos, i amb Marieta Penjoll, podria ser.

—¿Parlem de literatura o de falles?

—Deee falless.

—*¿De falleres?*

—Les falleres no m'exciten gens i, a més, disfressades com van amb aquestes coses, no m'intriguen, com a algun escriptor, que si la violen al mig del bancal i la troben a trossos i mossos.

—*¿Els polítics...?*

—Van a la mateixa escola de dicció. Fan uns tons de veu tan avorrits perquè pronuncien totes les paraules en sobreedruixola, i per tant, no diuen "cojón", ben aguda, sinó "cójon" —si t'hi has fixat als telediaris—. Fan caguera de veure com pronuncien tan malament. I quan traduei-

xen al català —i dic tradueixen— els pape-rets que els donen, com no es molesten a fer sintaxi catalana, fan riure que no plorar.

—*Vostè té un matalàs d'aigua, ¿no?*

—Jo sí, però el tinc plegat, perquè l'última volta que el vaig buidar, se'm va omplir tota la moqueta d'aigua.

—*¿Hi ha passat molta gent?*

—No massa, perquè sóc molt selectiu. Els llits, per a mi, són sempre unipersonals, encara que en tinga sempre de grandíssims. Per fer actes, no cal llits. A més, no calcule les estadístiques, i des que m'han operat dels quistes primaverals, les

"partes pudiendas", les podria guardar dins un armari. Estic, per a activitats sexuals, impracticable, podria demanar la baixa.

—*¿Què tal és el sexe passat per aigua?*

—És divertit, igual que també —¿has fet mai l'experiència?— si te'n vas a una platja solitària i cagues dins la mar i veus com el cagalló continua darrere teu. Això és una fidelitat de dir: quasi no vull abandonar el teu cos.

—*¿No hi ha el perill que a mitjan negoci rebente el llit i s'organitze un naufragi sexual?*

—No, els perills que tenen els llits d'aigua és si els poses un termostat. Hi ha el perill que, per tenir l'aigua calenteta, t'hi quedes com Joana d'Arc en versió moderna. La dificultat, en tot cas, és a nivell de contacte, perquè pel principi d'Arquímedes on et poses et quedes. O siga, que si vols arrimar-te, no cal —com en els llits de somier bombat— caure damunt i dir ¡ai!, disculpe. És a dir que el llit d'aigua té més lucidesa quant a voluntarietat de l'acte.

—*Diuen que el curs de la història s'ha decidit més d'una volta al llit. ¿Vostè creu que l'Estatut té aquest origen?*

—*¿L'Estatut de Benicàssim...?* A l'excusat, potser, o en una nit d'insomni, però dubte que al llit.

—*A vostè ¿què el rebel·la?*

—L'única cosa, potser, que m'altera és el sentiment d'injustícia, i, tal vegada, el frau. M'explique: el conformisme, veure que la gent es mor de fam submisament. Com la gent que no té treball espera que la maredéu de gràcia li'l done, com es canvia facilíssimament de papers polítics amb tota la impunitat del món, com la justícia es creu justa, com la medicina es creu que és a Harvard quan som al Tercer Món...

—*¿Açò és tan senzill com diuen?*

—Açò no té solució. Home, si tornàrem a "la religió és l'opi del proletariat"... I hi ha actuacions polítiques que es converteixen en religions opiàcies.

—*¿La novel·la negra és l'opi del poble?*

—No m'ha interessat mai. No en sé la definició exacta perquè també n'hi ha de policiaques, si no és que aquella col·lecció que tenia el llom negre determinara el nom...

—*Una volta li va muntar una pirula a l'editorial Prometeo...*

—Només vaig reclamar els meus drets, que és el que havia de fer tothom. Vaig guanyar el primer plet, però per la desaparició de l'editorial, allò ha quedat aban-

“L'única cosa que, potser, m'altera és el sentiment d'injustícia, i, tal vegada, el frau.”

ARXIU

donat. No sé què se n'ha fet ni què passarà. La gran part d'escriptors tenen un problema molt greu, i és que no tenen registre de propietat intel·lectual. És una reivindicació a fer.

—¿Vostè de què morirà?

—Jo crec que em moriré portàtil..., pel carrer, d'un accident, d'un assassinat... Però morir al llit resignat, no ho crec.

—¿I d'alcohol tampoc?

—No, no. D'alcohol no moriré, perquè no hi sóc addicte, sóc bevedor d'alcohol de plaer, de consum excessiu quan em dóna la gana. En ocasions em dóna la gana quan estic amb gent, perquè aguante molt malament el personal, i, entre posar-me més maleducat que no sóc o beure'm tres botelles de xampany, preferesc, com a tractament, aguantar les tres botelles que no acabar estirant les grenyes d'algú o alguna i anar a comissaria. Quant a efectes de l'alcohol, el meu nivell físic dins de poc es quedarà sense transaminases, que són els indicadors d'intoxicació etílica o malaltia del fetge.

—Si se suïcida, ¿com ho farà?

—Alguna volta hi he pensat, evidentment. ¿El mètode? Els verins antics i radicals, com l'arsènic, o el cianur: mètode violent i rapidíssim. Ara: tirar-me pel balcó, no, ni al tren, tampoc. Això és fotre el personal: que si l'atestat del maquinista, que si...

—Si un dia abandona aquest cau, ¿on l'haurem de buscar?

—Quan abandone el cau, evidentment, no posaré cartellots dient on sóc, perquè m'interessarà desaparèixer del mercat i només acceptar la gent que jo necessite. La misantropia és clara.

—Matisa-ho, això.

—Sí, la gent m'interessa menys que les pedres.

—Això ho ha dit moltes voltes, ¿no pot ser més original?

—L'assassinat del meu gosset, la setmana passada. L'atemptat era contra mi, no contra el gosset. Estic esperant els resultats, però pel que m'ha dit el veterinari, era arsènic.

—¿Ja no fa novel·les?

—He estat fent altres coses, fill meu. Vaig acabar pel mes d'agost un treball per a la Universitat de Friburg, Alemanya, i la de Gènova, sobre el tractament penal i processal del malalt mental que em va dur dos anys. Després, em vaig prendre un descans, i ara tinc apunts d'una obra nova. A més, vaig acabar pel gener la versió teatral de *Ramona Rosbif*. No puc contar-te més.

—He vist que té la Constitució, ací, a l'entrada.

—Jo la respecte del tot, perquè de tot el que es podria desenvolupar no s'ha fet ni la meitat. Hi ha articles que fan riure: “tothom té dret al treball”, “tothom té dret a la dignitat”, etc. ¿Quina faena té el Tribunal Constitucional!

—¿Ha pensat mai de demanar visita al

psiquiatre Joan B. Mengual?

—No, perquè jo use mecanismes d'autocontrol quan em trobe malament, al nivell que siga. Quan una persona té preocupacions que li trauen la son, pot fer una cosa que jo recomane als meus clients: vaja-se'n vostè i gaste's els diners, no en el psiquiatre, sinó en casa “Comidas la tía María” o on siga, desaparega del mapa, repose tres dies seguits... I torne sa. És el canvi d'allò que diuen en psicologia alta de l'escenari comportamental.

—Diga'm una utopia.

—Torne a la utopia marxista.

—¿No l'interessen les masses?

—Les aglomeracions em molesten, les festes populars sempre m'han molestat. Els rituals solitaris m'agraden més: reivindicque la masturbació. La reivindicque com a fet no penat per la llei, solitari, que no té mal d'amors, que no té problemes de l'altra persona... Les activitats solitàries, en general, m'interessen més. D'aquí que, potser, escriga novel·les perquè em puc tancar un mes sense veure ningú. Només la persona que em dóna a menjar, i prou. La psicologia de les masses no m'ha interessat mai, ni les emocions col·lectives ni els aplaudiments en una obra de teatre. Preferesc una persona tocant el piano.

—¿És heterodox o dislèxic?

—No, no, no. Això sí que no. Jo sóc “piquito de oro” o llengua d'estral. Posaho, posaho.

Miquel Alberola